

A sikerről beszélgetve a feleségem azt mondta, hogy mindenképpen írjam bele a cikkbe, hogy a sikernek meg kell adni az esélyt. Mondhatnánk, hogy mi megadtuk, és kész. Ez így bionyára túl fellengzős, de amit mi talán megtettünk, és talán más a helyünkbe nem tett volna meg, az a többszöri kockázatvállalás. Ez mindenképpen szükséges volt ahhoz, hogy a lepkeházás történetünk fennmaradjon, tovább fejlődjön. Ez talán nem is emberi kvalitás kérdése, inkább alkati kérdés.

Már kezdtük unni a „Steve Jobs”-idézeteket.

Minden kezdő vállalkozó keresi azokat a felületeket, platformokat, ahol fejlődni tud, ahol megtanulhatja energiájának, idejének optimális beosztását, ahol mások hibájából saját maga számára hasznosítható végkövetkeztetéseket vonhat le, ahol aranyszabályokat hall, ahol hasonzorűek társaságában feloldhatja vélt vagy valós vállalkozói magányát, ahol olyan varázsszavakat hall, mint kreativitás, marketing. Néhány ilyen megnyilatkozási lehetőségen aktív vagy passzív szereplőként mi is részt vettünk. Korábban sokkal nagyobb lelkesedéssel, mára már egy kicsit telítődöttünk a divatos Steve Jobs-idézetekkel, hivatkozásokkal. Minket nem inspirált, sőt talán kontraproduktív volt. Bár hasznos gondolatmorszákkal bárhol találkozhatunk, érdemes folyamatosan önmagunkra rákérdoznünk, hogy vajon valóban a megfelelő helyen vagyunk-e. Az idejében feltett kérdésekkel elég sok időt és energiát megspórolhatunk, és egy esetleges fejlődési vakvágány lehetőségét is korábban kizárhatjuk.

Ilyen a vállalkozói lét!?

Feleségem, Melánia kint éppen fogadja a látogatókat, kérésre kávé szolgál fel, elmondja a Lepkeház belső rendszabályzatát, megújult erővel a naponta többször ismétlődő lepkes látogatói viccekre reagál, kislányunk, Lili a nagyszüleinél van, én szabadnapot kilobbizva, többnapos mosatlan edények és vetetlen ágy társaságában gubbaszok, és dolgozom a cikken. Egy újabb fárasztó, de eredményes szezon utolsó szeptemberi napjait töltjük. Boldogok vagyunk! Ilyen a vállalkozói lét!?

Kilyén Barna

AZ IKE IRÁNYVÁLTÁSA

■ Öt évvel ezelőtt jártam először az Amerikai Egyesült Államokban. 2014 tavaszán érkezett a meghívás a Magyar Baráti Közösség részéről, hogy az Erdélyi Ifjúsági Keresztény Egyesület programjairól tartsak előadást a Reménység tavanál szervezett táborban. Időközben kiderült, hogy végzettségem alapján, kommunikációs szakemberként egy kerekasztal beszélgetésen is részt veszek, ahol a tapasztalataimról beszélhetek, azaz fiataloként hogyan tudunk kapcsolatot teremteni az ifjakkal. Miként élünk 21. századi lehetőségekkel? A beszélgetés *Média a szétszórtságban* címet viselte. Ez volt életem első útja a tengeren túlra. Rengeteg új helyzettel találkoztam, és új embereket ismertem meg, akiknek hasonló gondjai, problémái, nehézségei és tapasztalatai voltak, mint az itthon élő és tevékenykedő magyar közösségnek.

Az idén arra kértek a szervezők, hogy mutassam be: hol tartunk azóta, milyen irányba haladunk. Most már ketten mentünk a feleségemmel, hogy az IKE tevékenységéről, eredményeiről beszámoljunk. Ami még csak tervezet volt, az az utóbbi öt esztendőben valósággá vált. Túl vagyunk egy strukturális átszervezésen, folyamatosan szervezzük a megyei elnökségeket, amelyek hol nagyon jól működnek, hol stagnálnak. Néha fent, néha lent. Azóta már egy második generáció is „kiment”, akikkel sikerült biztos talajra helyezni és továbbadni a következő nemzedéknek az alapokat, amelyekre folyamatosan építkezünk. Amikor szükséges, változtatunk, újra és újra nekifutunk.

Legnagyobb sikerünk a 2016-os és 2018-as *Válts irányt!* Fesztivál. Ritkán érkezik ilyen hirtelen a megerősítés, de mi ezt megtapasztalhattunk ezen a rendezvényen. Ennek a kiindulópontja és első fázisa a bizalom volt. Bizalmat kaptunk az erdélyi magyar fiataloktól, akik 2016-ban Szovátára 1500-an, majd 2018-ban Nagyenyedre 2500-an jöttek el. Itt teljesedett be mindaz, amire vágytunk: egy közösségbe gyűjteni a fiatalokat. Itt éreztük egymás erejét, a közösség erejét, és azt, hogy milyen sokan vagyunk, és milyen sokfélék, de valahol mégis kicsit egyformák.

Párhuzamosan az IKE-struktúra építésével és a *Válts irányt!* beindításával rengeteg erőt és energiát fektettünk az arculatépítésre. IKE-brandet építettük, hogy 2019-ben egy erdélyi magyar fiatalnak erőssége és vágya legyen ehhez a közösséghez tartozni. Megismertetni velük mindazt, ami az IKE. Bevonni őket és lehetőséget adni az önkéntességi tapasztalat megszerzésére. Talán furcsa, hogy 2018-ban csapatunkból sokan lemondtak a szabadságukról, nyári pihenésükről és akár a vakációról is, hogy másoknak valami maradandót alkossanak. A *Válts irányt!* Fesztivál kétszáz helyszíni önkéntes és harmincfős önkéntes-főszervező csapat keze munkája. Rengeteg programunk és rendezvényünk nem tudna létrejönni, ha nem lennének önkénteseink.

A helyi és megyei szervezetekben tevékenykedő fiatalok előbb-utóbb valamelyik egyetemi városba költöznek, így jelenleg Kolozsváron és Marosvásárhelyen egyetemi missziós tevékenységet is folytatunk. A tőlünk kikerülő generációból nagyon sok frissen végzett egyetemista kereste meg az IKE-t, hogy nem tudunk-e valamilyen munkahelyről, lehetőségről itt Kolozsváron. Ezen a ponton kezdtünk el azon gondolkodni, hogy hol van a mi szerepünk egy ilyen esetben. Mert ez egyértelmű kérdés, konkrétan megfogalmazott igény. Közösen a Magyar Ifjúsági Tanács tagszervezeteivel elindítottuk a Dinamit sikerkonferenciát, amely erdélyi fiataloknak lehetőséget adott a bemutatkozásra. Azt látjuk, hogy nagyon sokszor szükség van a pozitív példára, megerősítésre. A Dinamiton nagyon változatos előadókat sikerült felvonultatni, akik itthon, Erdélyben megvalósították álmaikat. Nemcsak vállalkozókat hívtunk; eljöttek ügyvédek, lelkesek, szakácsok, kertészek, tanítók is. A harmadik sikerkonferencia után továbbgondoltuk a koncepciót, megterveztük, hogy mi lehetne a következő lépés, hiszen láttuk, hogy Erdélyben több civil mozgalom is hasonló rendezvényeket kezdett el szervezni, így jutottunk arra a következtetésre, hogy a valódi kérdésre még nem válaszoltunk. Mert bár bemutattuk a jó példát, de hogyan lesz ebből munkalehetősége azoknak, akik nem érzik azt a talentumot, amivel maguktól el tudnak indulni? Ehhez kapcsolatot kell teremteni a vállalkozók és a frissen végzett egyetemisták között. Ez a következő szint. Így jött létre a *Mesterségem címere* állásbörze, amelyre kizárólag kolozsvári székhelyű vállalatok jöttek kolozsvári magyar egyetemistáknak bemutatkozni. Az állásbörzén szakember segített a résztvevőknek a megfelelő önéletrajzot megírni. A pozitív visszajelzések nemcsak szóban, hanem tettekben is megvalósultak, hiszen azóta többen is álláshoz jutottak. A Reménység tavánál sikerült bemutatni ezeket az újonnan elindított programokat, majd hosszasan beszélgettünk ezek kivitelezéséről és fenntarthatóságáról.

A globalizáció erős jele, hogy a több ezer kilométerre élő magyar testvéreink is hasonló gondokkal és nehézségekkel küszködnek, mint mi. Az elvándorlás, a számbeli megfogyatkozás, a kilátástalanság és a szociális gondok mindenhol felütik a fejüket. Záró gondolatom hasonló ahhoz, mint amit a magam, az IKE és az amerikai Magyar Baráti Közösség számára is megfogalmaztam: nem szabad sok energiát és időt fektetni abba, amit szeretnénk, de nincs. Azzal kell foglalkozni, ami van, abból főzni, ami van, és megtanulni örülni annak, amink van. Ha ezt megtanuljuk, és így tudjuk motiválni saját magunkat, környezetünket és mindennapjainkat, akkor hiszem, hogy megtaláljuk a miértjét a munkánknak és életünknek egyaránt.

Tussay Szilárd